

Ștefan Bănică

„Gioconda se mărită, e nuntă-n cartier...” cânta Bănică arborând falsa veselie a celui părăsit de încă o femeie doritoare de certitudini. La multe nunți a cântat el, cu același ghimpe în suflet. Se simțea bine în orice ambianță, era potrivit pentru tot, dar, de fapt, în afara familiei, un om singur.

La repetiții Ștefan Bănică avea o relație specială cu suflleurul: memora greu textul, era ceva în talentul lui care se opunea fixării timpurii în cuvinte a fluxului viu al comportării, instinctul nu mergea sincron cu ordinea generală. Se enerva și nu prea când i se reproșa că nu ține ritmul disciplinei colective. El avea ritmul lui de integrare, alchimia sa personală de elaborare a produsului finit.

A fost un actor de recital, care-și câștigase o imensă popularitate și simpatie glumind și cântând în pielea lui Ștefan Bănică, iar în efortul pe care-l făcea pentru a părăsi această piele, pentru a se muta de pe estradă pe scenă era implicată întreaga lui structură artistică. Era un proces plin de renunțări, pentru că putea intra oricând într-o relație directă cu publicul, ocolind concepția regizorală, supratema spectacolului, ba chiar și textul autorului: dacă trăgea o ocheadă și își suga burta înțepenindu-și trupul, putea fi sigur că în sală se va râde. Seriozitatea cu care se dezbăra de trucuri și ticuri, modestia cu care se așeza în planul doi al acțiunii când așa o cereau interesele momentane ale actului scenic exprimau valoarea unui talent: real, cu intuiția întregului.

Era un om de echipă, care se simțea bine printre artiști de calitate lui, când nu dorea să i se recunoască vreo întâietate sau superioritate. Spunea bancuri și întreținea o atmosferă de veselie pentru că așa era datoria lui de actor comic și pentru că el considera indecent să-și expună spaimile în public: scăpase ca prin minune dintr-un accident, pierduse înaintea de vreme un om foarte drag, boala de inimă îi dăduse semne de avertizare. Știa că se poate întâmpla oricând orice și poate că de aceea ocrotea fiecare moment de bucurie ca pe un dar special.

A fost „băiat bun, dar cu lipsuri”, „omul care a văzut moartea” și Figaro, la Teatrul Giulești. A jucat, la „Bulandra”, în **Victimele datoriei**, în **D-ale carnavalului** și **O scrisoare pierdută**, în **Chițimia**, **Noțiunea de fericire** și **Secretul familiei Posket**. Știa și reușea să-i facă și pe alții să înțeleagă că nu toți oamenii veseli sunt buni, că uneori zâmbetul poate fi o mască a ferocității.

Bănică a plecat, plictisit probabil de lumea din cartier, care se veselește la nunta Giocondei și nu aude lacrima din gâtul lui.

MAGDALENA BOIANGIU

Proiecte teatrale româno-italiene

– interviu cu regizorul și dramaturgul Renato Giordano –

□ **Renato Giordano, bun-venit în România și mulțumiri că ați răspuns invitației noastre de a cunoaște viața teatrală românească, întrerupându-vă numeroasele activități pe care le desfășurați la Roma: director de teatru, dramaturg (cu numeroase premii la activ), regizor, actor, director al Festivalului Teatrului Italian, secretar al sindicatului autorilor de teatru și membru în Consiliul Național al Spectacolului Italian. Ce a însemnat pentru dumneavoastră contactul cu teatrul românesc, cu reprezentanții săi? Este România „o lume de descoperit”, din punct de vedere teatral?**

■ Am constatat că, în România, teatrul este iubit, respectat, are un public fidel. Am văzut, practic, câte două-trei spectacole pe zi, toate interesante, începând cu **D'ale carnavalului** de Caragiale, la Teatrul de Comedie, un spectacol bine structurat, bine realizat tehnic, cu actori bine distribuiți și foarte buni. După părerea mea, un spectacol de nivel internațional – indubitabil. Am avut și revelația unui autor, Ion Luca Caragiale, care ar trebui să fie mai bine cunoscut în Italia, nu numai pentru că este cel mai important dramaturg clasic român, ci mai ales pentru că este un autor foarte important, cu un scris satiric, cu accente de un sarcasm mușcător, pe alocuri, combinând grotescul cu un anume fel de umor, de comic, (comic de limbaj, de situații etc.), totul străbătut de undele de tristețe ale unui „suflet balcanic”. Foarte interesant.

□ **Alte spectacole, alte revelații?...**

■ M-aș referi la un mini-musical, **Hatmanul Baltag**, jucat de studenții de la Academia de teatru, clasa d-nei Sanda Manu. Mi-am spus: „dacă acești studenți sunt actori atât de compleți – cântă, joacă, dansează –, cum sunt ei pregătiți la Academie? Prin ce metode, ce «școală» au?” Am cerut, deci, să vizitez Academia de Teatru și Film din București. M-am întâlnit cu rectorul, dl. Victor Rebengiuc, cu care am avut un interesant

Renato Giordano

